

særlig naturligvis af Hensyn til de Folk, der er knyttet til dem som Indskydere. Forholdet er jo det, at Bankerne ikke kan drive deres Virksomhed tilfredsstillende, hvis de alene skal have den direkte Arbejds-kapital at manøvrere med, den Kapital, som Erhvervene direkte har til deres Disposition, og som udgør deres Drifts-kapital. Det er ikke tilstrækkeligt overfor de Krav, der efterhaanden i større og større Grad stilles til Bankerne. Disse maa ogsaa have Mulighed for at drage anden Kapital til sig, bl. a. almindelig Indlaans-kapital. Af Hensyn til Indskyderne maa der i Bankloven være visse Bestemmelser, som tager Sigte paa at skærme dem mod uohensigtsmæssige eller vovede Dispositioner fra Bankernes Side. Der kan imidlertid, hvis disse Forhold strammes for stærkt, opstaa en anden Fare. Vi ved jo alle, at Bankerne i Almindelighed giver en højere Indlaansrente end Sparekasserne, idet disses Udlaan er bundet til Omraader, der ikke kan give det samme Udbytte som Bankernes Udlaan. Gør man nu Forholdene for Bankerne saa stramme, at der ingen som helst Risiko bliver, kan Forholdet let blive det, at Kapitalen i stærkere og stærkere Grad flyttes fra Sparekasserne over til Bankerne. Jeg tror ikke, at dette tilsigtes, men jeg nævner det som et Forhold, vi i alt Fald skal have vor Opmærksomhed henvendt paa.

Hovedbestemmelsen i § 9 angaar Ledelsens Engagementer i dens egen Bank og dens Deltagelse i Ledelsen af andre Erhvervsvirksomheder. Der er tillige nogle Bibestemmelser vedrørende det samme. Efter det, der er blevet afsløret om Ledelsen i mange af de Banker, der de senere Aar har været i Vanskeligheder, maa vi jo indrømme, at der har eksisteret Forhold af den Art, som ikke har været heldige, der har været Forhold af en saadan Karakter, at de i allerhøjeste Grad har været tjenlige til at paatales. Og Bestræbelserne er da under Behandlingen af dette Lovforslag gaaet ud paa at faa Bestemmelserne formet saaledes, at man kunde blive fri for lignende Forhold som dem, man har været Vidne til. Det er dog neppe muligt helt at komme bort fra, at Ledelsen deltager i Ledelsen af anden Virksomhed. I alt Fald i Provinserne, men sikkert ogsaa i Hovedstaden vil

der kunne nævnes Tilfælde, hvor det er af uhyre stor Betydning for det Pengeinstitut, der indlader sig paa et Engagement, maaske et meget betydeligt Engagement, paa nærmeste Hold at kunne følge de Dispositioner, der træffes af den paagældende Erhvervsvirksomhed. Jeg ser da ogsaa, at man i Forslaget har bibeholdt en Ret for disse to Arter af Institutioner til at samvirke; men der er indsat en Bestemmelse, som afskærer denne Samvirken fra at antage en saadan Karakter, at der fra Bankens Side deraf kan skabes et Bierhverv for en af dens Ledere. Det bestemmes nemlig, at saadan Deltagelse i en anden Virksomheds Ledelse ikke maa være lønnet. Det skal vi ikke indvende noget imod, idet vi indser saavel Betydningen af, at der er en saadan Forbindelse, som Faren ved ikke til en vis Grad at bremse.

§ 11 omhandler Bankernes Likviditet. Derom skal jeg kun sige, at der i det Forslag, som blev fremsat for det høje Folketing i Samlingen 1924—25 fandtes Bestemmelser, som nu til min Glæde dels er gaaet ud, dels i nogen Grad er forandret i den Retning, som jeg ønskede. Der er jo ingen, som har noget imod, tværtimod, havde jeg nær sagt, vi vil alle være interesserede i, at Bankerne er saa likvide som muligt. Men en stor Likviditet medfører nødvendigvis et Rentetab for de paagældende Pengeinstitutter, og ganske særlig kan Rentetabet blive betydeligt i det Øjeblik, man kræver, at Likviditeten hovedsagelig skal bygge paa en stor Kassebeholdning. Et Pengeinstituts Kassebeholdning er fuldkommen uvirksom med Hensyn til at give Udbytte. Den er til Stede for at kunne optræde som Reserve i en given Situation, og man maa selvfølgelig have Øje for, at den ikke er for ringe. Man skulde træffe, ja, hvad skal jeg sige, i Midten, træffe det rigtige, og det er selvfølgelig uhyre vanskeligt. Men efter at man er gaaet bort fra den uforholdsmæssig store Kassebeholdning og har draget andre af Bankens Værdier ind under det, man kalder likvid Kapital, bliver denne Svaghed jo mindre fremtrædende. Idet man drager Værdier ind, som er indtægtgivende for Banken, svækker man i nogen Grad den Skade, som vilde ske, hvis man havde for stor en uvirksom Kapital liggende. I denne Forbindelse